

КОЛИ ПРИЛЕТИТЬ ЛЕЛЕКА. (ДРАМА)

ЕХТ.ХАТА ДЯДЕЧКА.ДЕНЬ

Березень. 1933 рік.Глухе село в Житомирській області

В небі летить лелека.

МАРІЙКА (15),худорлява дівчинка з добрим серцем, одягнута в пальто,з якого вже давно виросла.Вона стоїть на подвір'ї біля хати, притискаючи двома руками до себе полотняну торбу з продуктами.

ДЯДИНА (36),чутлива жінка в сірій пуховій хустці, потай від чоловіка кладе до торби Марійки ще один сухий краєць хліба. Вона оглядається, щоб чоловік не бачив цього. Хоча навряд чи він був би проти.

ДЯДИНА

Візьми ще це...

Марійка трохи ніяковіє.

МАРІЙКА

Що ви, дядино, ви й так вже стільки всього мені дали...а у вас же самих діток двоє

ДЯДИНА

Бери..бери

Марійка бере,трохи повагавшись.Чутно мукання корови з хліва. До них підходить ДЯДЕЧКО (45),змарнілий від важкої роботи чоловік.

ДЯДЕЧКО

Шлях неблизький,доню. Може залишишся до ранку?

МАРІЙКА

Не можу ,дядечку.Мама хвора...а я швиденько іду, поночі вже й дома буду.

ДЯДЕЧКО

Ліки не забула, що я для мами наготував?

Марійка киває головою.

МАРІЙКА

Дякую вам дуже, дядечку і дядино, за
все. Йтиму вже.

Дядина і Дядечко цілують її на прощання. З вікна хати
визирають двоє малих хлопчиків. Марійка доброзичливо махає
до них рукою. Хлопчики їй махають у відповідь.

ДЯДЕЧКО

Як побачиш кого здалеку на шляху, то
в стороні десь ховайся, поки не
пройде...бо час зараз такий,
неспокійний.

Марійка йде. Вона оглядається і махає їм рукою. Дядина
хрестить її вслід.

ДЯДИНА

Троди криваві! У нас хоч корову
лишили, а у сестри твоєї все дотла
повискрібали.

Дядечко тривожно дивиться на дядину.

ДЯДЕЧКО

Мовчи!

Дядина нахилиється і підбирає в долоню крихти хліба, що
випадково упали на землю. Дядечко змарніло сідає на лавку
біля воріт, тяжко зітхаючи.

ЕХТ. ДОРОГА. ДЕНЬ.

Марійка йде по битому шляху, минає останні хати села.

Марійка іде по польовій дорозі, де подекуди ще видно не
розталий сніг.

Марійка іде через гай, обережно обходить калюжі з водою.

Марійка йде і здалеку бачить чоловіка. Він прямує по дорозі
назустріч. Марійка біжить від дороги в сторону. Вона
ховається в полі за купою гнилої соломи, в сотні метрів від
дороги.

Чоловік минає і не помічає її. Марійка рукою намагає під
соломою колоски з пшеницею, що збереглися з минулого
врожаю. Вона акуратно вибирає їх з землі. По зернині збирає
декілька жменьок і кладе з колосками до своєї торби.

Марійка чує десь поблизу дитячі голоси. Вона прислуховується.

ЕХТ.БІЛЯ ОЗЕРЦЯ В ПОЛІ.ДЕНЬ

ГАННУСЯ (6) і БОГДАНЧИК(5), голодні,недоглянуті діти, граються біля озера. До них підходить Марійка.

МАРІЙКА

Тук-тук! Можна до вас у гості?

Діти кидають насторожені погляди на Марійку, але продовжують займатися своїми дитячими "справами". Ганнуся ліпить із ледве розталої чорної землі "пиріжки". Її рученята задубіли від холоду. Богданчик б'є лозиною по воді.

Марійка сідає біля Ганнусі.

МАРІЙКА (cont'd)

Як вас звати, господиня?

ГАННУСЯ

Я-Ганнуся, а то мій братик - Богданчик. Він рибу ловить.

МАРІЙКА

А я Марійка.Які у тебе "пиріжечки" гарні виходять!

Марійка підтримує дитячу "гру" і Ганнусі це подобається.

МАРІЙКА (cont'd)

Можна до вас в гості?

Ганнуся робить поважне личко.

ГАННУСЯ

Заходьте. Сідайте гості дорогі, та їжте, що бог послав.

МАРІЙКА

А чим пригощатимете?

ГАННУСЯ

Оце я напекла пиріжків із борошна нового помолу. Скуштуйте .

Марійка бере "земляний" пиріжок і задоволено вдає, що їсть.

МАРІЙКА

Які смачні!

Ганнуся усміхається. Їй подобається. Вона теж бере "пиріжок" і вдає, що куштує.

Богданчик заворожено спостерігає. Він підходить, бере земляний "пиріжок", надкушує і починає швидко жувати. Раптом починає гірко плакати. Випльовуючи землю, він плаче так, що труситься його худеньке тільце, а обличчя розпачливо кривиться.

БОГДАНЧИК

Хочу справжніх! Хочу пиріжків!

Ганнуся ковтає слину, у неї на очах проступають сльози, здається, вона теж хоче справжніх пиріжків.

МАРІЙКА

Не плач, Богданчику! Зараз напечемо справжніх!

Марійка змочує руки у воді, витягає з своєї торби хліб, ламає його на рівні шматочки і крутить його долонями, наче тісто, формує щось схоже по формі на пиріжки. Кладе це на хустинку.

МАРІЙКА (cont'd)

Ну от. Все і готово.

Діти задоволено їдять "пиріжки" із хліба.

БОГДАНЧИК

А звідки в тебе пиріжки?

Марійка дивиться на небо. Високо в небі летить лелека.

МАРІЙКА

Мені лелека приніс.

ГАННУСЯ

Неправда. Лелека тільки діток приносить.

МАРІЙКА

Мій лелека все приносить. Той, що біля моєї хати живе... він скоро повинен прилетіти... на Йосипів день.

Богданчик залишає недоїденим маленький шматочок хліба і акуратно замотує його в хустинку.

МАРІЙКА (cont'd)

Кому ти залишаєш?

БОГДАНЧИК

Це мамі.

ГАННУСЯ

Мама ще спить.

Пауза.Обличчя Марійки стає, неначе кам'яним.

МАРІЙКА

А давно мама...спить?

Діти мовчать.

ІНТ./ЕХТ.ХАТА ГАННУСИ І БОГДАНЧИКА.ДЕНЬ

Марійка, Ганнуся і Богданчик заходять на подвір'я крайньої від поля хати. Двері в сіни до хати відчинені. Там немає ніяких ознак життя. Марійка заходить в темні сіни, прочиняє двері до світлиці.

Посеред хати лежить бездиханне тіло молодої жінки до 30 років. По її землистому обличчю повзають дві великі мухи.

Марійка злякано вискакує на вулицю.Вона зачиняє за собою двері і спинається на них.Вона вражена і важко дихає . Богданчик і Ганнуся граються на подвір'ї.

ЕХТ.ХАТА ГАННУСИ І БОГДАНЧИКА.ВЕЧІР

Марійка тягне за хату закутане в ковдру тіло жінки.Їй важко, вона зупиняється, щоб перепочити.

Марійка заступом копає промерзлу землю . Біля неї лежить закутане тіло жінки.

Марійка присипає у ямі закутане тіло жінки.

ІНТ.ХАТА ГАННУСИ І БОГДАНЧИКА

За вікном темна ніч.Діти сидять за столом. Світить тонка воскова свічка яку ставлять під образами. На столі лежить "схудла" торба Марійки,бо продуктів у ній стало менше.

Марійка сидить з Богданчиком на руках.Вона малює із ним щось на папері. Тримає його руку з олівцем у своїй руці.

МАРІЙКА

Дзьобик, ніжки...крила. Бачиш! Ми намалювали справжнього лелеку.

У Марійки таланти до малювання, на малюнку виходить гарно намальований лелека.Він летить під хмарками.Ангели з релігійними символами дивляться на лелеку з неба.

БОГДАНЧИК

А гостинці?

Марійка малює вузлик, який у своєму дзьобі несе лелека. З вузлика виглядають продукти : паляничка, пиріжки, ковбаса.

МАРІЙКА

Лелека їх принесе тобі...

Богданчик обнадійливо дивиться на Марійку.

БОГДАНЧИК

Марійко, а лелека може принести мені маму?

Пауза.

МАРІЙКА

Мама пішла від нас далеко, дуже далеко. Туди не літає лелека.

Ганнуся грається на столі з лялькою-мотанкою. Вона захоплена грою.

ГАННУСЯ

А я знаю! Мама померла... всі ми там будемо.

Пауза.

МАРІЙКА

Але не зараз...

Марійка тривожно дивиться на Ганнусю.

ІНТ. ХАТА ГАННУСИ І БОГДАНЧИКА. НІЧ

Свічка догорає на маленькому блюдці на столі. Марійка ще не спить, але у неї "злипаються" очі. По обидва боки від неї сплять глибоким сном Ганнуся і Богданчик.

Раптом за темним вікном вона бачить чоловіка, що втупився в неї страшним поглядом. Небрите обличчя, з розкуйовдженим волоссям і безумними очима. За секунду він вже вривається до хати.

Марійка від страху не може навіть скрикнути.

Його військова шинель побита дірками від ножа, і забризкана не його кров'ю. Голодні очі горять божевільним вогнем.

Чоловік тримає навісу великий ніж, направлений в сторону Марійки, неначе перед ним не дитина, а ціла армія, що збирається кинутися на нього. Іншою рукою він гарячково шарить за припічком, на печі і на полицях, скидає на долівку пустий посуд. Він щось шукає.

У відрі під піччю він знаходить гнилі паростки картоплі. Кидає їх до рота і жує, майже не пережовуючи, з піском і землею. Чоловік хапає зі столу Марійчину торбу з їжею, і заглядає до неї. Гарячково витрушує з торби продукти.

Тільки зараз він помічає біля Марійки двох сплячих дітей і несподівано заспокоюється. Він дивиться то на дітей, то на торбу, ховає ніж. Опустивши очі, він кладе торбу на стіл біля Марійки, понуро виходить з хати і зникає в темряві.

Марійка полегшено видихає. Вона перелякана, але заспокоюється. Недогарок свічки на столі затухає, блиснувши яскравіше.

ЕХТ. СІЛЬСЬКА ДОРОГА. ДЕНЬ.

Марійка з Ганнусею ідуть шляхом, за ними слідом іде Богданчик. Він розглядає малюнок з лелекою. Малюнок вже трохи зім'явся від дитячих рук. Богданчик акуратно складає його вдвоє, підбігає і кладе в торбу Марійки.

Напроти дітей рухається легкове авто НАМИ-1 з брезентовим верхом. Авто зупиняється, коли порівнюється з дітьми. В середині - четверо чоловіків, майже всі військові.

УПОВНОВАЖЕНИЙ ОГПУ (45) з чотирма ромбами на петлицях у військовому кашкеті з червоним околицем відкриває двері авто і виходить. Він проникливо оглядає Марійку своїм вбивчим поглядом.

УПОВНОВАЖЕНИЙ
Дівочка, подійди сюда... не бойся.

Його спокійна манера діє гіпнотизуюче. Марійка підходить, тримаючи Богданчика за руку. Ганнуса ховається за ними. Уповноважений, поколупавшись у своїй кишені, дає Богданчику зім'яту цукерку.

БОГДАНЧИК
Христос воскрес!

Уповноважений морщиться від цих слів.

УПОВНОВАЖЕНИЙ ОГПУ
(до Марійки)
Куда идешь?

МАРІЙКА
Додому ... в Брівки

Він показує Марійці фото чоловіка, дуже схожого на чоловіка з ножом.

УПОВНОВАЖЕНИЙ ОГПУ
Не видала этого гражданина?

Марійка ляжливо хитає головою і опускає очі, відводить взір в сторону.

УПОВНОВАЖЕНИЙ
Он опасный преступник, враг трудового народа.

Марійка мовчить, неначе загнане в кут вовчєня. Вона притискає до себе Богданчика.

УПОВНОВАЖЕНИЙ ОГПУ
Смотри внимательно, девочка... не ошибись.

Пауза. Проникливий погляд чєкіста щось підозрює. У Марійки від хвилювання падає сумка з плєча. З неї випадає на землю колосок пшєниці.

УПОВНОВАЖЕНИЙ
Что у тебя в еще сумке?

Пауза.

МАРІЙКА
 Там ліки.

Уповноважений, лєдь повернувши голову, звертаєтьсє до чоловіка на задньому сидінні авто.

УПОВНОВАЖЕНИЙ
Ткаченко,... это по твоей части.

ТКАЧЕНКО (40), небритий підлабузник у куфайці і галіфе, вискакує з машини. У нього в руці складєна вдвоє нагайка.

ТКАЧЕНКО
 Знову приблуди щось накрали? Зараз розберусь, товаришу Уповноважений

Він піднімає Марійчину торбу. Викидає звідти пляшєчки з лікувальними настоянками. З сумки випадає складєний Богданчиком малюнок лєлеки.

Ткаченко дістає з торби Марійки жменю пшєничних зернятєк і колоски. Його обличчє шалєніє від злєсті.

ТКАЧЕНКО (cont'd)
 З поля набрала?

Марійка мовчить, але в її очах можна прочитати все.

ТКАЧЕНКО (cont'd)

(кричить)

Ти знаєш, що за це тобі буде? Твої батьки проклянуть тебе...

УПОВНОВАЖЕНИЙ ОГПУ

*Хищення народного имущества стало
быть..нехорошо так, девочка,
нехорошо.*

Пауза. Марійка мовчить. Ткаченко поплескує нагайкою по долоні і розстібає верхні гудзики своєї куфайки.

ТКАЧЕНКО

Товаришу Уповноважений! Зараз я все виправлю.

Уповноважений ОГПУ затягується цигаркою. Підбирає малюнок Тарасика, розгортає його. Він, розглядає намальованого лелеку і релігійні символи над ним. За кутик підпалює малюнок цигаркою. І викидає.

Богданчик бачить що сталося з його малюнком. Він не може стримати сліз. Він вислизає з обіймів Марійки

БОГДАНЧИК

(крізь плач)

Це мій лелека!

Він підбігає до Уповноваженого. Його голова ледве дістає тому до пояса. Богданчик міцно хапає зубами за те, до чого може дотягнутися - за палець. Прикушує його.

Це несподівано і незвичайно для Уповноваженого. Він глухо лається і висмикує палець з рота Богданчика. Об гострі дитячі зуби його палець ріжеться і стікає кров'ю.

Ткаченко розлючено хапає Богданчика однією рукою і піднімає. Богданчик сильно кричить і плаче, кусає за руку Ткаченка.

ТКАЧЕНКО

Ах ти ж...бісова приبلуда!

Ткаченко жбурляє Богданчика подалі, куди вистачає сили, на битий шлях. Дитина падає і не ворухиться.

МАРІЙКА

Ні!

Марійка відчайдушно кидається в сторону Богданчика. Ткаченко, перехопивши її, сильно штовхає до землі.

Він наносить дужі удари нагайкою по Марійці, яка лежить на землі і не може встати.

Він б'є її довго, ще і ще, поки вона не починає непритомніти. Ткаченко важко дихає, витирає спітніле обличчя і застібає гудзики.

ТКАЧЕНКО

Маєш щастя...була б не малолітня -
шкіру здер би...

Ткаченко сідає у машину. Там з байдужими обличчями чекають на нього "товаріщі". Авто рушає далі.

Марійка, знесилена, лежить на шляху. Вона ледве повертає голову в сторону Богданчика і бачить як Ганнуся, смикає за руку нерухомого братика.

ГАННУСЯ

Богданчику!..Вставай.

Ракурс з іншої сторони - голова Богданчика вдарена об камінь, зі скроні тече кров. Багато крові. Біля його руки лежить зім'ята цукерка.

Марійка закриває очі і втрачає свідомість.

ІНТ.ХАТА ДІДА КАЛЕНИКА.

Інтер'єр бідної селянської хати, з охайними образами у кутку, обрамленими білим рушником .

Марійка відкриває очі. Вона лежить на старому панцирному ліжку з фігурними трубчастими бильцями. На обличчі у неї шрами від нагайки, які вже заживають. Над нею схилилася Ганнуся. Чутно її дзвінкий голосок.

ГАННУСЯ

Діду!Діду!Вона прокинулася!

До хати входить ДІД КАЛЕНИК (90), рухливий дідок, з сивою бородою. В руці оберемок з хмизом. Він кидає його біля печі. Ганнуся тримає на руках і гладить сіру кішку.

МАРІЙКА

Де я?...

ГАННУСЯ

Тебе дід Каленик на возикові сюди привіз, до хати...коли ти спала.

МАРІЙКА

Я хочу пити..

Дід дає Марійці воду, настояну на якихось травах.

ДІД

Добре, що Ганнуса мене впору
покликала, не влягала б ти, дитино,
довго на шляху.

Настоянка надає Марійці сил, вона піднімається на ліктях у
ліжку. Ганнуса показує Марійці кішку, тримаючи її ззаду під
передні лапи.

ГАННУСЯ

Марійко, це- Марта, бачиш?...у неї
скоро будуть маленькі кошенятка.

Марійка тривожно оглядається навколо.

МАРІЙКА

А де Богданчик?

Пауза. Ганнуса мовчки гладить кішку на долівці, знов бере її
на руки. Дід мовчки розпалює хмиз у печі.

МАРІЙКА (cont'd)

Він ...тут? З вами? Де він?

Дід Каленик важко зітхає.

ДІД

Душа його вже на небі.
(хреститься)
А тіло в садку під грушею упокоїлось.

Марійка сумно опускає очі, з її очей тече сльоза.

ЕХТ. БІЛЯ ВОРІТ ХАТИ ДІДА КАЛЕНИКА

Ганнуса грається на подвір'ї з кішкою. Вона підбігає до
воріт.

На шляху, підозріло повільно, повз неї їде те саме авто
НАМИ-1 з Уповноваженим. Він крізь скло байдуже і спокійно
дивиться на Ганнуса. Авто минає її.

Міцно прив'язана до фаркопу машини товста мотузка тягне за
собой за руки змарнілого утеклого каторжанина. Він, не маючи
волі знеможено то йде то біжить за машиною. Він
обертається, очевидно, згадавши Ганнуса. Дивиться на неї.

Він падає. Авто волочить його за собою по землі і
зупиняється. З авто вискакують Ткаченко і ще один
чоловік. Вони б'ють каторжанина ногами. Той встає з останніх
сил.

ЕХТ.САДОК ВІЛЯ ХАТИ ДІДА КАЛЕНИКА.ДЕНЬ

В садку під грушею свіжа могилка та збитий з дерев'яних дошок хрест - могилка Богданчика . Марійка кладе на могилку малюнок, на якому лелека. Ганнуся бере Марійку за руку.

ГАННУСЯ

Марійко, а лелека може вбити когось?

МАРІЙКА

Не може ,Ганнусю

ГАННУСЯ

А якщо це дуже....дуже погана людина.

МАРІЙКА

Лелека не такий. Він приносить людям добро.

ГАННУСЯ

Тоді він поверне мені Богданчика і маму?

Марійка обнімає Ганнусю.На її обличчі сльози.

МАРІЙКА

Я не знаю, сестричко. Але, повір мені, я теж цього хочу

ГАННУСЯ

Скажеш мені, коли він прилетить.

Трохи подалі від них на подвір'ї дід рубає дрова.

ІНТ.ХАТА ДІДА КАЛЕНИКА.

В світлиці Марійка,Ганнуся і дід Каленик. Вони їдять за столом рідку юшку.Кішка треться об ногу Ганнусі. Ганнуся відламає невеликий шматочок хліба від своєї скибочки і дає кішці.

Дід Каленик тяжко про щось зітхає.

МАРІЙКА

Що із вами,діду? Чому ви такий сумний сьогодні ?

ДІД

Тяжко стало останніми днями у наших селах....може загаєтесь трохи, ще побудете в мене.

МАРІЙКА

Не можемо. Мама у мене хвора. А я одужала вже, і можу йти

ДІД

Бог тебе уберіг, дитино! Я молився за тебе.

Марійка кладе долоню на зморшкувату руку діда.

МАРІЙКА

Дякуючи вашій доброті, дідусю, я жива.

Пауза.

ДІД

Може хоч завтра підете, як Барабаш по селу проїде?

ГАННУСЯ

А хто такий - Барабаш?

ДІД

Глухонімиий із Слободи. Не бійтеся його, діти, як зустрінете.

ГАННУСЯ

А він страшний?

Дід ледве усміхається до Ганнусі

ДІД

То він з виду трохи страшний. А насправді, то ні.

МАРІЙКА

Барабаш? Що він робить у селах?

Дід Каленик перестає їсти і відкладає ложку. Його обличчя неначе "застигає".

ДІД

Робота у нього така - підводою тіла возити..

Пауза. Марійка запитально дивиться на діда.

МАРІЙКА

Куди він їх відвозить?

ДІД

На цвинтар, у Ярешки. Зі шляху мертвих збирає і з хат виносить... та сяк так скидає до ями.

Дід тривожно дивиться у вікно і хреститься

ДІД (cont'd)

Пошесть зараз велика...роботи
Барабашу додалося...страшно

Пауза.Марійка задумується.

МАРІЙКА

Хіба щось значить страх, дідусю, коли
моя матінка рідна там страждає?

ДІД

Не соромся страху, дитино! Як Господь
дасть -він збудить твою волю!

Дід Каленик встає.Він дає Марійці невелику торбинку з
борошном і хліб.

ДІД (cont'd)

Як будеш у наших краях - не забувай
діда.

МАРІЙКА

Ніколи не забуду вас , дідусю.Світ
був би іншим, якби не було таких
людей, як ви.

ЕХТ.ПОДВІР'Я БІЛЯ ХАТИ ДІДА КАЛЕНИКА.ДЕНЬ

Марійка обнімає діда Каленика.Дід гладить Ганнусю по
голівці.

ДІД

Пам'ятайте...будете іти по селу, то
як двері у якій хаті навстіж
відчинені, а дим із димаря не йде, то
не заходьте туди. Бо Барабаш вже там
бував ...там пустка.

Марійка і Ганнуся ідуть. Дід сильно хреститься .

ЕХТ.ДОРОГА ПО СЕЛУ.ДЕНЬ

Марійка і Ганнуся йдуть по селу тримаючись за руки.Їм на
шляху зустрічаються тіла мертвих людей із посірілими
обличчями, які вони обережно обходять, не лякаючись.

Високо в небі кружляє лелека. Дівчатка дивляться на нього.

МАРІЙКА
 (тихо, про себе)
 Вже скоро...сьогодні "Йосипів" день,
 ...я вірю

На шляху стоїть підвода біля чийогось подвір'я. Чоловік міцної статури (Барабаш) виносить із хати мертве тіло жінки і кидає на підводу. Він залишає двері хати відчиненими, підпираючи її держаком.

Марійка і Ганнуся минають підводу Барабаша. На підводі - з десяток людських тіл. З країв підводи звисають кінцівки мертвих .

Глухонімих Барабаш застигає і дивиться на дівчаток похмурим, мовчазним поглядом, неначе не вірить в те, що перед ним дві живі істоти.

Марійка і Ганнуся , проводжають Барабаша спокійним, мовчазним поглядом.

Вони ідуть по пустій вулиці села, а село майже вимерло.

По обидва боки від них стоять похилені хати, всі з відчиненими навстіж дверима. Марійка починає сильно тривожитися.

ЕХТ. ХАТА МАРІЙКИ. ДЕНЬ

Марійка з Ганнусею заходять у двір. Двері хати відкриті навстіж. Із димаря не йде диму.

Високо в небі кружляє лелека.

Ноги у Марійки підкошуються. Вона вже не в силах йти. Сльози течуть по її щоках. Вона опускається на коліна. Вона гірко плаче.

Лелека починає спуск. Він кружляє по колу і спускається все нижче і нижче до хати. Ганнуся біжить по подвір'ю з піднятими рученятами. Вона радіє.

ГАННУСЯ
 Лелека! Марійко, лелека прилетів!

Здається, що Марійка не чує її. Вона плаче ще сильніше.

ГАННУСЯ (cont'd)
 Він прилетів, Марійко....!

Ганнуся радісно біжить по подвір'ю і її дзвінкий голосочок неначе луною розноситься по мертвому селу.

Марійка плаче.

Чиясь рука повільно торкається зверху голови Марійки. Гладить її по голові. Марійка піднімає голову. Біля неї стоїть змарніла, але вже не хвора жінка десь 35 років. В одній руці вона тримає оберемок дров. Марійка кидається до неї в обійми.

МАРІЙКА

Мамо!...

Дрова падають на землю. Мати обнімає свою дочку.

МАРІЙКА (cont'd)

Мамо, я принесла тобі ліки...

Вони стоять обнявшись, а поруч, не звертаючи на них уваги, радіє Ганнуса.

ГАННУСЯ

Лелека!...Лелека!

А лелека кружляє над хатою до низу, по спіралі і сідає у велике гніздо на зрізаному дереві біля воріт. Він розправляє крила і стукає дзьобом. Але нам здається, що він радіє.